

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΕΝΩ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΣ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ...

ΤΑΝ ο Βενσάν έβγαζε στη ρουλέττα και τα τελευταία του χιλιοφράγκα, όταν αποφάσισε ξαφνικά να σκοτωθεί εκεί που βρισκότανε — καθότανε σ' ένα πάγκο του κήπου του Καζίνου— Ήκανε τη σκέψη ότι πολλοί, πριν από αυτόν, αυτοκτονήσαν κοντά στο λαμπρό αυτό, μα καταραμένο μέγαρο, όπου είχαν χάσει ολόκληρη την περιουσία τους, κι ότι θα έπρεπε ίσως να διαλέξει κανένα άλλο μέρος, για να ξεμπερδέψει μια και καλή με τη ζωή αυτή, που τόσο τον κατάρτιζε !..

Μά η αλήθεια είναι πως η τοποθεσία αυτή του άρεσε πολύ. Από τον πάγκο, όπου καθότανε, έβλεπε τη θάλασσα ν' απλώνεται μπροστά του, λάμποντας κάτω από το φως

της σελήνης. Πίσω του τα φρούτα του Καζίνου φαινότανσαν σαν άστρα μέσα στη νύχτα.

Η έκπληροσκόρθη του περιστερού του Βενσάν θα τάραζε την άρραματισμένη νυχτερινή γαλήνη... Πολλοί άνθρωποι θ' έτρεχαν εκεί, θα τον έβριαναν, θα τον μετέφεραν άλλο, για να του δώσουν τις πρώτες βοήθειες, θα έβραζαν στις τσιπές του να βρούν κανένα χαρτί, για να ξεκαθάρσουν την ταυτότητά του...

Μιά γυνακεία μορφή παρουσιάστηκε τότε στον ταραγμένο από τα όραματά αυτά του το Βενσάν : Η Ζιζέλ, η κόρη του... Θα ήπασρε τάχα για τον τραγικό θάνατο του πατέρα της, που την είχε εγκαταλείψει στην τύχη της, τα τελευταία χρόνια, για ν' άνακατωθή σ' ένα σωρό ύποπτους έπιχειρήσεις, για να ζήσει την άστατη ζωή των Καζίνων; Μήπως η Ζιζέλ είχε ύποπτευθή τίποτα, την άποφάσι του να τεματίσει τη ζωή του ; Όταν την άποχαρτίσει, λέγοντάς της ότι πηγαίνει να κινή έναν έρπειστο στον χίπο, την ειλε οργή και ταραγμένη... Έβλε κανέ, μάλιστα, κ' ένα διαταχτικό κίνημα, σαν να ήθελε να του πη κάτι. Μά την τελευταία στιγμή θ' άλλαξε γνώμη...

Και ο Βενσάν έφυγε από τη βίλλα, χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι του...

— Δέν πάει άλλο !..

Και η μιλίτσα έπαψε πειά να χορεύει μπρός στα μάτια του.

« Δέν πάει άλλο... ». Η καθιερωμένη αυτή φράση, έπαυσε τώρα συμβολική σημασία για τον Βενσάν...

Η έννοια της κόρης του η άνησυχία για το μέλλον, δια έδωσαν από τη στιγμή του. Και ξανάει μπροστά του τον πολυχρομο δίσκο, ο άποτος άποσολοξος τόσο χρόνια τώρα δόλοκληρη τη ζωή του...

Ο Βενσάν ειλε μετάξιε στο ταπειλό κείνο το βράδυ, ένα-ένα, τα τελευταία χιλιοφράγκα του. Ήταν άποφασισμένος, άν θα έβρανε και την τελευταία αυτή μάχη που θα έδινε με την τύχη του, να ξοφρήσει με τη ζωή...

Έχασε... Έβριγε από το Καζίνο, παρωτατώντας... Καταλόβωνε πως δέν ειλε πειά τη δύναμη να συνεχίσει τον άγωνα της ζωής. Όλοι οι άνθρωποι παίζουν κορδάνα ή γράμματα την τύχη τους. Άλλοι κερδίζουν, άλλοι γάνουν ! Ο Βενσάν ήταν άπ' τους χαμένους... Γιατί, λοιπόν, να έμεινε να έξακολοφήσει τη μάχη, άραφθ ήξερε προκαταβολικά ότι δέν έπρόκειτο ποτέ να νικήσει ;

Μά η κόρη του, η Ζιζέλ ; Ο Βενσάν παρωταπόθε να άσθανθή λύση, έπειδή θα την άβρινε μόνη, έπειδή θα την άποχαρτίζοτανε, μά δέν ένοιωθε στην καρδιά του τον πόνο, που θα ήθελε να δοξαμάσει...

Η Ζιζέλ ήταν νέα, ήταν όμορφα. Της ειλε δώσει λαμπρή άνατροφή. Έιλε συμπληρώσει μόνη της την μόρφωσή της. Πολλοί πλοοσοι ειχαν άρχισει κιάια να την πολιορκούν. Θα μορφοοίσε να γίνει εύτυχημένη και χωρίς την παρωτασία του πατέρα της. Ο Βενσάν δέν της ήταν πειά σε τίποτα χρήσιμος...

Με τη σκέψη αυτή, ο Βενσάν χαμογέλασε πικρά. Ήταν κ' αυτός ένας από τους μοντέρνους τύπους, στους άποιοις το άσθημα της οικογενείας ειλε άπονήσει, για τους άποιοις μοναδική θεότης ήταν το χρήμα... Έιλε κ' αυτός μία κόρη, που την παρωφερε από τη μία λουτροπόλι στην άλλη, που την παρωφερε μαζί του στην παρωτάθη ζωή που έκανε, χωρίς να ένδιαφέρεται ποτέ για την καρδιά της, χωρίς να λάθη ποτέ τον κόπο να μάθη τί γνώμη ειλε για τον πατέρα της.

« Α ! το καλύτερο άπ' όλα θα ήταν να ξεμπερδέθη μία και καλή μ' αυτή τη ζωή, στην άποία πίκρες και άπογοητεύσεις γνώρισε...

Και ο Βενσάν έπασσε, με άποτομη κινήση, το περιστερού που ειλε στην τσέπη του. Η έπαρη με το κούνο άποτάλι τον ήλιε κερτισε.

Τι άσχημος που ήταν ο μαφρος αυτός όγκος !

Όποσο, θα έβριτανε μία άπλή χειρονομία, για να πάρη το άποτάλι από τρωμακτική δύναμη, για να παρωκάσει το θάνατο, την κατατροφή.

Ο Βενσάν το έβγαλε από την τσέπη του, το άκοίμπεσε στο μέταπό του κ' έφριξε ένα βλέμμα στη θάλασσα, σαν να ήθελε να πάρη το λαμπρό εκείνο θέαμα μαζί του, στον άλλο κόσμο...

Τη στιγμή όμως εκείνη ειλε, σε μικρή άπόσταση από αυτόν, να παρωσιάζεται μία γυνακεία σιλουέττα και να στέκεται μπρός στο παρωσέ, πάνω από τη θάλασσα. Ο Βενσάν την παρωσολοήθησε με παρωσθή. Έβλεπε ότι η σιά εκείνη έκανε διάφορες νευρικές κινήσεις. Το θέαμα αυτό τον άποασχόλησε τόσο πολύ, άποτε καθέβασε άπονησίθητα το περιστερού του.

Τι γούρνε ειλε η γυνακεία αυτή σιλουέττα ; Έιλε κανένα ραντεβού, μήπως ; Η μάλλοσε με τον άγαπημένο της και ήθελε να παρωγορηθή στη μοναξιά ; Ο Βενσάν δέν μόρφοσε να μη χαμογέλασει. Πόσο άπτιια του φαινότανσαν τα μικροβόσσανα της ζωής, μπρός στο μέγα άνοδραγάθημα του θανάτου του !

Σπρόθηκε για ν' άποκαμυνθή άπό κεί.

Δέν ήθελε να παρωσιάζει στην άγνωστη εκείνη γυνακεία το φρυγτό θέαμα του άμιατομένου πτώματός του...

Ξαφνικά, όμως, ειλε την άγνωστη να δρωσεκλήθη το παρωτέτο...

« Ήθελε να πάει στη θάλασσα !..

Ο Βενσάν έδωλε το περιστερού στην τσέπη του και όμορσε προς τα εκεί, τη στιγμή άραφθός που ένα σόμα έπεφτε στη θάλασσα, με ύποκόμο παρλασισμό... Ο χαρτοπαίκτης, χωρίς να συλλογηθή τίποτ' άλλο, έβγαλε με μηχανικές κινήσεις το σόμμαν του και έπεσε κ' αυτός στη θάλασσα...

Άμέσως άρχισε να κοιλμάπη γρήγορα, για να φτάσει τη νέα, που το φρέμα την τραβήδσε μακριά άπ' την άσπη.

« Υστερ' από λίγο, ξανόβρανε έξω, κρατώντας στην άγκυλά του ένα λεπτοκαμμένο σόμμα, ένα σόμμα μικρού κορπισού... Έπίστρεψε στην άροφθαλασσία, λαχανιασμένος. Στο φως ενός άραφθ-φωτός, μόρφοσε να διακρίνη τα χαρτοπαριστικά της νέας, που την έβασσε από βέβαιο θάνατο...

Μιά παγωμένη κροαφή βγήκε τότε από τα χείλη του :

— Ζιζέλ !..

Ήταν η κόρη του !.. Τα μαλλιά της ήσαν κοιλμημένα στο κεφάλι της... Ο Βενσάν την ξάπλωσε με μεγάλη παρωσθή χάμο και άρχισε να χιτωά τα χείρα της, για να την έπανάφερη στις αισθήσεις της...

Τα μάτια του ήσαν διακορσμένα. Του φαινόταν ότι κάτι ειλε ορασίσει στο στήθος του. Και διακορξ ψυθάρισε :

— Ζιζέλ, παιδί μου, κόρη μου, γιατί το έβρανε αυτό, γιατί ;

Τού ήταν άδύνατο να δώσει μία έξηγήση στο άπελπισμένο αυτό διάθημα της κόρης του. Τί συνέβρανε στη Ζιζέλ ; Πόσος κρυφός πόνος την έκανε να λάθη την τραγική αυτή άποφάση ; Ο Βενσάν, άποασχολημένος πάντοτε με τις έπιχειρήσεις και τις διασωεδάσεις του, δέν φρόντισε ποτέ να παρωσολοήση το ρυθμό της ζωής της κόρης του, η άποία, άποτόσο, ήταν κ' αυτή ένας ένδομος με σκέψη, καρδιά και αισθήματα.

Σε λίγο η Ζιζέλ άνοιγόβρανε τα βλέφαρά της. Κότταξε γούφως κατάκληρη, σαν να μη καταλόβασε που βρισκότανε, σαν να ειλε ξυνήσισι από ένα βαθύ ύπνο...

— Γιατί μ' έβασσε ; ψυθάρσε τέλος, όταν άναγνώρισε τον πατέρα της. Εβια πολύ δυστοχησμένη... Τόν άγαποούσα τόσο πολύ ! Μά κείνος μ' άφρεσε...

Μιά άτυχη άγάλη, λοιπόν, έκανε τη Ζιζέλ να βρωσθή τη ζωή ; Και ο πατέρας της δέν ήξερε

« Άρχισε να κοιλμάπη γρήγορα, για να φτάσει τη νέα, την άποία το φρέμα παρωσε μακριά... »

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΝΝΑΣ ΡΑΝΤΚΛΙΦ

(Άληθινή ιστορία)

ΑΤΑ τις αρχές του παρελθόντος αιώ... Άγγλις μυθιστοριογράφος Άννα Ράντκλιφ. Τα έργα της, και μάλιστα τα δύο μυθιστορήματά της : «Τα Μυστήρια του Ουδάλφου» (*) και ο «Ιταλός», ήταν το εξομολογητήριο των Μακρωνα, είχαν τόση επιτυχία, ώστε οι κριτικοί τα παραβάλλον με τα καλύτερα έργα του Ουάλτερ Σκωτ.

Η ζωή της συγγραφέως αυτής περρασε μέσα σε δυστυχίες, εξ αιτίας του παρακάτω οικογενειακού δυστυχισμένου...

της, η τραγικότης του οποίου της είχε σπείρει το λογικό. Κατά τα μέσα του 1795 η Ράντκλιφ συνελήφθη στα Έλβετικά σύνορα από τους Γάλλους επαναστάτες και μεταφέρθη στο Παρίσι, ως κατασκοπος των Άγγλων και των Γάλλων άριστοκρατών του Ξεσπασμένου. Και θα στείλονταν εξόριστος στη λασιόπολη — όπως και τόσες άλλες χιλιάδες ένοχων ή αθώων—άν κατά σήματα δεν μάθαινε τη χάρις της ταπεινότητάς της ή κυρία Ταλλιέν, σύζυγος του περιφρονημένου της Σιμβατικώς Συνελείσεως της Γαλλίας. Έτσι, η κ. Ταλλιέν μίλησε σχετικά στον σύζυγό της και κατόρθωσε να ελευθερώσει την Άγγλιδα μυθιστοριογράφο.

Το ίδιο βράδι, ενώ η δύο γυναίκες, φίλες και αγαπημένες, φιλορροσαν εύχθια στο σαλόνι της κυρίας Ταλλιέν, άσχετα χτύπησαν μεσα...

Καθώς βλέπετε, κυρία μου, η επιστολή της μητέρας μου ήταν αφής, ολοκάθαρη στους ύπαινωμούς της. Ήταν δηλαδή σαν να μιλούγει να περιποιηθώ τον νεο, για να κερδίσω τη συμπόθειά του και τον παντρευθώ αργότερα. Πράγματι, ο νέος άρχισε να μας επισκέπτεται τακτικά. Και βότερα από λίγο, είχαμε αγαπητή τρελλα. Ένα βράδι, μάλιστα, που είμαστε μόνοι στο σαλόνι, άκουσα από τα γέγηθ του την εξομολόγησι της λατρείας του. Έτσι στην άγκυλιά του και παραδόθηκε στη διάθεσί του, μεθυσμένη από ευτυχία και άγαπη...

«Την έποιονή ο λατρευτός μου ήθε να μας άποχωρήσει, κι έφυγε, διαβεβαιωντάς με πως γρηγορά θα γυρίει κοντά μου να με παντρευθώ, μόλις τακτοποιήσει και ύποθέσει του. Τότε, καθησυχασμένη έντελώς, έγραφα μια μεγάλη επιστολή στη μητέρα και στην άδελφή μου, και έξι χίνα στο χαρτί όλη τη λατρεία και την ευτυχία της ψυχής μου... Άλλοιου! Πήδη πρώτα με βουβούδα, έλαβα μια πένθιμη επιστολή από την μητέρα μου, που ήταν κατάκαρη κι έδειχνε το κρεββάτι και στην όποια αυγόμαγε τα έβλεπε :

«Η άδελφούλα σου, κόρη μου, κεκοσμημένη από την άτιμία του νέου αυτού, ο όποιος της είχε επίσης ύποσνεθί κουφά νόμο, πήρε δηλητήριο γθεθ. Την άκολουθώ στον τάφο, σπαρσμένη από το γαυό της... Ξησε ευτυχισμένη, κόρη μου !»

«Ξετρελλαμένη τότε, έφυγα για την πατρίδα μου, μα όταν έφτασα εκεί, βρήκα μονάχα δύο φρεσκογεννημένους τάρφους...

—Έξω, Έρσβε !... Έξω, καταραμένη !... Στανάγισσε στην Κόλασι σου, που σε ξερονάει κάθε λίγο για να με ταράξει !

Κατόπι, κλεινόντας με άνέκφραστη άνακοήριση την πόρτα, η Ράντκλιφ γύρισε κοντά στην ταραμμένη κ. Ταλλιέν κι ής είχε μελαγχολικά :

—Έίνε φρονάδες, αλλιάτη μου, αυτό που μου συνιβαίνει κάθε βράδι και κατά τα μεσάνυχτα άκοιθώ... Πάντα η κατασομένη μοοφή ένός πεπαιωμένου σπληώνατα μισοστά που και με έβρεθεί να τον συνγνωρίσω. Κι'άν δεν τον διάσω έτσι άσυστάλλατα, όπως με είδατε πριν, δεν έννοει τί ασήν !...

—Μά ποιος είν' αυτός ; τραύισε κατάχλωμη η κυρία Ταλλιέν. Τόν ζέρετε ;... Μήπως σός ξεγελάει η φαντασία σας ;...

—Άκουστε την ιστορία και θα κρίνετε, άποχωρήσει γαλήνια η Ράντκλιφ. Πρώ δέκα χρόνων ζούσα κοντά σε μια θεία μου, άρροστη και κατάκαρη, στην όποια μ' έστειλε η μητέρα μου να την περιποιηθώ... Πιά άμοθη της άπροσώσεως μου αυτής, θα κληρονομήσα, σύμφωνα με τη ρητή διαθήρη της, όλη την κλοισοσια περιουσία της. Οά είχαν περάσει περισσότερο από δύο χρόνια, από τότε που ζούσα διαρκώς κοντά στη θεία μου, όταν μια ήμέρα ήθε στο σπίτι κάποιος χωριτομένος νέος,

(*) Το μυθιστόρημα αυτό εξέδόθη πρό 80-90 έτών στη Σμόρη, μεταφρασμένο Έλληνιστί, σε δύο τόμους.

τίποτα !... —Σάτα, παιδί μου ! της είχε ο Βενσιάν. Μή μιλάς... Ξεκουράσου... Θά μου τά πής όλα αργότερα. Δεν πρέπει, παιδί μου, ν' απελπίζεται κανείς τόσο εύκολα ! Μπορεί πάντα να βρη την ευτυχία του... Έλα, άς γυρίσωμε σπίτι... Στο μέλλον θα είμαι πάντοτε κοντά σου, για να σε βοηθήσω να κατακτήσεις την ευτυχία σου... Χοριάζεσαι άνομα τό γέρο πατέρα σου !...

Και ο Βενσιάν, κρόδοντας με δυσκολία τη συγκίνησί του, έβγαλε με τρόπο το περιστροφό του από την τσάπη του και τό πέταξε στη θάλασσα !...

ANTOINE DE COURSON

Κι' άπ' την ήμέρα εκείνη, όσες φορές ερχόταν ο άπαίσιος εκείνος ύποψήριος μνηστήρ μου κι έκέτε τη συννόμη μου — με είχε δυστυχώς άγαθήσει ελλικρινά ο καταραμένος — τον άπόδιωγα πάντα με άνέκφραστη φρόνη. Μεσολαβούσαν πλέον άναμιατάξί μας τα πτώματα των δύο αγαπημένων για μένα ύπάξων, της μητέρας μου και της άδελφής μου... Ένα πρωί, έπιτέλους, καθώς πήγαινα να βρω για φρόνα, σκόνταφα στο πτώμα του καταραμένου έκείνου νέου ! Ήταν αιώφινο το και ξαπλωμένο στο κατώφλι της πόρτας μας. Είχε αυτοκτονήσει !... Κι' από τότε, κάθε βράδι, τα μεσάνυχτα άκοιθώ, τό φανταμά του με κινήγει άλύπητα και μου ζητάει συγχόρη...»

Η κυρία Ράντκλιφ, τελειώνοντας τη διήγησί της, άρχισε να κλάιφ. Η κυρία Ταλλιέν προσπάθησε να την καθυποχάσει και την έποιονή την έφοδίασε με κωνονικό διαβατήριο, χάρις στο όποιο γύρισε στην πατρίδα της. Οί εφιάλτες της Ράντκλιφ όμως δεν έπαψαν ούτε μά νυχτιά να την ταράζουν. Το φάντασμα του νέου την κληγούσε διαρκώς κάθε μεσάνυχτα και έπαψε πειά να την επισκέπτεται στα 1807 κι' άκοιθώς την ήμέρα, που έδειχνε παντρευτήρη.

Έκτοτε η Άννα Ράντκλιφ έζησε ήσυχια, ως τις 7 Φεβρουαρίου του 1824, ήμέρα του θανάτου της.

ΓΝΩΜΙΚΑ

«Όπως με τον άέρα η μικρή φλόγα των κεριών σβώνει ενώ η πυρκαϊά θερώνει, έτσι και με την άπουσία ο έπιπόλαος έρωσ μαραίνεται, ενώ ο θαθός κι' άληθινός δυναμώνει...»